

κόν της Δανίας, παρσκευάσε μετὰ μεγάλης ταχύτητος φοδερὰν θαλασσίαν δύναμιν, τῆς ὁποίας αἱ μοῖραι συνηνώθησαν εἰς τὸ Σούνδ' καὶ μετὰ ἀνωφελῇ πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν ἀπεύθυνον οἱ Ἄγγλοι πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Κοπενάγης, ὅπως ἐνδώσωσιν εἰς τὰς προτάσεις των, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα ἦτο οὐδὲν ὀλιγώτερον ἢ ἡ ἀφόπλισις τῆς Σελανδίας, ἤρχισαν διὰ τῆς βίας νὰ ὑποχρεώσωσι τὸν βασιλόπαιδα, ὅπως ἐπιτύχωσιν ὅσων ἡ σταθερότης τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ αὐτοῦ Βερνστὸρφ δὲν ἐπέτρεπον νὰ ἐλπίσωσιν.

Τὴν δευτέραν Σεπτεμβρίου 1807 κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ἐσπερινὴν ὥραν οἱ Ἄγγλοι ἤρχισαν κατὰ τῆς Κοπενάγης τρομακτικώτατον σφαιροβολισμὸν διαρκέσαντα περίπου ἐξήκοντα ὥρας ἀδιαλείπτως.

Ὁ στρατηγὸς Πειῦμὰν ὁ διοικῶν τὴν πόλιν ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς προκήρυξιν·

« Κάτοικοι τῆς Κοπενάγης!

Τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως ἡμῶν εἰσι λίαν ἀνεπαρκῆ· δὲν ἐδυνήθημεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν ἐχθρὸν τοῦ νὰ ἐγκατασταθῇ τόσον πλησίον εἰς τὰ φρούριά μας, ὥστε δύναται νὰ πυρπολήσῃ τὸν στόλον μας διευνύων τὸ πῦρ ἐκ διαφόρων μερῶν συνάμα, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀναστειλώμεν τὴν σφοδρότητα τῶν προσβολῶν του καὶ πάντα προσέτι τὰ μέσα τὰ ὁποῖα εἶχομεν πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ πυροβολισμοῦ κατεστράφησαν εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ εἴτε διὰ τῆς ἀδιαλείπτου χρήσεως αὐτῶν. Εἶμαι πεπεισμένος καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ ὅτι αἱ παραλυθεῖσαι ἡμῶν δυνάμεις εἰς τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν δὲν δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὸν ἐχθρὸν τοῦ νὰ κυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν καὶ ἐπομένως τοὺς δύο ναυστάθμους καὶ τὸν στόλον. Ὅθεν ἵνα μὴ χύσωμεν ἀνωφελῶς τὸ πολύτιμον αἷμα τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν καὶ ἵνα προλάβωμεν τὰς ἀκατχογιόστους συνεπειὰς ἀλώσεως ἐξ ἐφόδου, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην νὰ συνθηκολογήσωμεν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, παραδίδοντες τὸν στόλον καὶ παραχωροῦντες τὴν κατοχὴν τῆς ἀκροπόλεως Φριδερικσάθεν καθὼς καὶ τοὺς δύο ναυστάθμους καθ' ὅλον τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν ἵνα ὁδηγήσῃ τὸν στόλον εἰς τὸν λιμένα, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅτι θέλουν μᾶς ἀποδώσει ἐντὸς ἐξ ἑβδομάδων τὰ μέρη ταῦτα τῶν ὁποίων λαμβάνουσι κατοχὴν, ὅτι ἡ Σηλανδία θέλει κενωθῇ καὶ ὅλα τὰ δημόσια καὶ ιδιωτικὰ κτήματα τόσον τὰ ἐν τῇ πόλει καθὼς καὶ τὰ ἐν

τῇ νήσῳ θέλουσι διατηρηθῇ ἀβλαβῆ.

Διακοινῶν ὑμῖν τὴν συνθήκην ταύτην ὀφείλω νὰ ὑπομνήσω ὅτι πρῶτον ὑμῶν καθήκον ὡς πολιτῶν εἶναι τὸ νὰ μὴ πράξῃτε τι δυνάμενον νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν, δι' ὧν ἐξασφαλίζονται ἡ περιουσία καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν· ὅτι πᾶσα παράβασις ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἶναι ἔγκλημα τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι ἀποβαίνουσιν ὀλέθρια.

Ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγείου τῆς Κοπενάγης, τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1807.

## Ἡ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΡΕΒΩ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΩΠΩΛΩΝ.

Ἡ κυρία Πρεβὼ εἶναι ἱστορικὸν πρόσωπον διὰ τῆς ἐρασμιότητος καὶ τῶν μυστηριωδῶν σχέσεων τῆς ὑπῆρξεν ἡ φίλη ὅλων σχεδὸν τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Τὰ ἄνθη αὐτῆς δὲν ἦσαν ἀπλῶς προωρισμένα διὰ τὰς καλλονὰς τοῦ θεάτρου.

Ὅτε ἐσχετίσθημεν μετ' αὐτῆς, ἦτο πλέον ἐν τῇ παρακμῇ, αἱ τρίχες τῆς πρὸ πολλοῦ εἶχον λευκανθῇ, καὶ ὅμως δι' αὐτὸ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀξίεραστός. Ἐκάστη ἡλικία ἔχει θέλγητρα ἰδιάζοντα· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζῇ τις ἐν μέσῳ ἀνθῶν, εἰς τὴν μυροβόλον ἀτμοσφαῖράν των, καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ νὰ μὴ λάβωσι τὰς ιδιότητάς των, καθὼς ὁ συναναστρεφόμενος ἀνθρώπους καλῶς ἀνατεθραμμένους ἀποκτᾷ τὸ πλεονέκτημα τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς. Τούτου ἀπόδειξιν ἐντελῇ παρέχει ἡ κυρία Πρεβὼ.

Τὸ κατὰστάμηά της, στενὸν λίαν καὶ σκοτεινόν, κείμενον εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς τῶν στοῶν τῶν ἀνακτόρων, ἀπετέλει γωνίαν μετ' ὀφειλόμενον διὰδρομον, καταλήγοντα εἰς τὴν ὁδὸν Ῥισχελιέ, καὶ τὸν ὁποῖον πᾶς θιασώτης τῶν γραμμάτων οὐχὶ ἄπαξ ἐν τῇ νεότητί του διῆλθε διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον ἐν ἡμέραις τελείᾳς φιλολογικῆς.

Τὸ εὐθετον τοῦ μικροῦ αὐτοῦ καταστήματος καὶ ἡ ἀμπαράμιλλος ἱκανότης τῆς ἀνθοπώλιδος συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδόν του. Ἐσχημάτιζεν ὡς εἶπομεν τὴν γωνίαν τῆς στοᾶς εἰς τὴν ὁποίαν ἐξείχεν ἡ οἰκία τοῦ Μολιέρου. Εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν εὐρίσκετο μικρὸν τι παραπύλιον, χρησιμεῖον ὡς ἰδιαίτερα εἰσοδος εἰς τὰς κυ-

ρίας και κυρίους ὑποκριτὰς τοῦ ἡμετέρου ἐθνικοῦ θεάτρου.

Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς παλινρθώσεως και κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία ἀπέκτησεν ἐπανειλημμένως, ὥς εἶναι πασιδῆλον, ὅμιλον ὑποκριτριῶν αἵτινες κατὰ τὴν ἱκανότητά, τὸ κάλλος και τὴν χάριν, ἐδύναντο νὰ ἐρίσωσι περὶ πρωτείων οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἐξόχους ὑποκριτὰς τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ και πρὸς τὴν λαμπρὰν ἀκόμη πλειάδα, ἣτις διαπρέπει σήμερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Καὶ μάλιστα ἐὰν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὴν παράδοσιν, αἱ πρῶται ὑπερεῖχον κατὰ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ σώματος, τὴν κομψότητα και τὰ σχήματα.

Οἱ πατέρες μας λοιπὸν ἦσαν ἐπιρρέπεις και λίαν εὐαίσθητοι πρὸς τὰ θέλητρα τῆς πλαστικῆς. Ἐν τῷ θαυμασμῷ αὐτῶν συνέχεον τὴν τέχνην τῆς ὑποκριτρίας μετὰ τὰ προσωπικὰ θέλητρα τῆς ὀ ἐνθουσιασμός των ἦτο διπλοῦς. Ἐπειδὴ τὸ κατὰστημα τῆς κυρίας Πρεβὼ ἦτο πλησίον τοῦ θεάτρου, τὸ πλῆθος τῶν θιασωτῶν και λατρευτῶν συνέρρεεν εἰς αὐτό. Δὲν ἤρκει ν' ἀγοράσῃ τις μόνον τὴν ἀνθοδέσμην· συνεντεύξεις τινὲς μετ' αὐτῆς καθίσταντο ἀπαραίτητοι. Ὁ συρμός νὰ ῥίπτωσιν ἀποτόμως τὰ ἄνθη ἀπὸ τὰ θεωρεῖα εἰς τὰς ὥραιας ὑποκριτρίας δὲν ἦτο ἀκόμη ἐν χρήσει. Ἐκλεχθείσης τῆς ἀνθοδέσμης ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ και ὁ τρόπος τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς θν ὄρον. Ἡ φροντίς αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνέτίθετο ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν ἀνθοπώλιν, τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἐγίνετο ἡ χρῆσις τῆς δεξιότητός της ἵνα τεθῇ ἐρωτικὸν γραμματίον εἰς τοὺς μυχοὺς αὐτοῦς τῆς ἀνθοδέσμης. Ἡ κ. Πρεβὼ εἶχεν ἐπίτηδες μικράν τινα κόρην χρησιμεύουσαν πρὸς τὸν σκοπόν.

Ὅποία κατανάλωσις ἀνθέων και ἁματιῶν!

Ἀλλ' οἱ ἐνθουσιῶδεις ἐρχσται τῶν θεατρικῶν καλλονῶν, αἵτινες παρίσταντο ἐπὶ τῆς γαλλικῆς σκηνῆς, μετ' οὐ πολὺν χρόνον δὲν ἦσαν οἱ μόνοι ἀποτελοῦντες τὴν πελατείαν τῆς κ. Πρεβὼ. Ἡ πελατεία αὕτη βαθμηδὸν ἐξέτεινε τὸν κύκλον της εἰς τὴν πόλιν, και πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς συνοικίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξῆλθε και αὐτῶν τῶν ὀρίων τοῦ κράτους, ὥς γενήσεται δῆλον ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης.

Καθ' ὅσον τὸ ὄνομά της ἐγίνετο γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον, ἡ ἀνθοπώλις κατεγίνετο μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον νὰ διατηρήσῃ τὴν γενικὴν εὐνοίαν, ἥ ὁ-

ποῖαν ἀπῆλθεν. Ἡ ὑπόληψις, ἡ εὐγένεια αὕτη τῶν ἐμπόρων, ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς καθήκοντα, αἱ δὲ ὑποχρεώσεις τῆς κ. Πρεβὼ πρὸς τὸ κοινὸν ὅση μέραι καθίσταντο λεπτότεραι.

Τῶντι δύναται τις νὰ στείλῃ ἄνθη εἰς μίαν ὑποκρίτριαν, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν ζηλατυπίαν τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ δώσῃ λαβὴν εἰς τὰς διαβολὰς, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσῃ τέλος. Πολλοῦ γε και δεῖ! Ἡ προσφορά αὕτη ἦν φόρος ὀφειλόμενος εἰς τὸ πλεονέκτημά της, και οὐδὲν ἄλλο. Ὁ θαυμασμός εἶναι πρόσχημα πάντοτε ἐπιτυχές.

Διαφέρει τὸ πρᾶγμα, προκειμένου περὶ κυριῶν μεγάλης ἢ μικρᾶς περιωπῆς. Τὸ πρόσχημα τοῦ θαυμασμοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδεκτον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει. Ἐν τούτοις αἱ κυρίαι γενικῶς ἀγαπῶσι τὰ ἄνθη· ἐνίοτε λησμονοῦσιν, ἡ δὲν δύνανται νὰ προμηθευθῶσιν αὐτά. Ἐκτὸς τούτου, διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἄνθη προσφερόμενα, λαμβάνουσιν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ γυναικείου φύλου παντεῖας ἀρετάς· ἐκτὸς τῆς φυσικῆς εὐωδίας των, προχέουσι τὰ ἡδύτερα και ζωνρότερα μῦρα τῆς κολακείας· γοητεύουσιν οὐχὶ μόνον τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ και καταθωπεύουσι τὴν ματαιότητά, γεννῶσι μυστηρώδεις ἀνθολογισμούς, ψυχικὰς συγκινήσεις και ποιητικὸς ῥεμβασμούς· γεννῶσι τέλος ἄρρητον ἡδονὴν, γλυκεῖας ἐλπίδας, και παρέχουσι τὸ προνόμιον τῆς πολυτίμου εὐγλωττίας, ἣτις ἀνεκφράστως ἐκφράζει πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις ν' ἀκούσῃ. Εἰς ἀνθοδέσμην τριάκοντα σολιδίων προσφερομένην, μία γυνὴ μὴ στερουμένη φαντασίας δύναται νὰ εὕρῃ ὅλα ταῦτα· ἐν ᾧ διὰ τοῦ χρυσοῦ, και ἂν συσσωρεύσῃ αὕτη ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος, οὐδὲν ἄλλο θέλει ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ποικιλόχρουν αὐτὸ ὅρος, εἰς τὴν γιγαντιαίαν και μυροβόλον αὐτὴν πυραμίδα, οὐδὲν ἄλλο παρὰ μόνον ἄνθη.

Ἄλλως τε οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνδρῶν ἀπαλλάσσονται τῆς ἀμηχανίας ἢ τοῦ γελοίου νὰ τελῶσιν αὐτοπροσώπως τὸν φόρον αὐτὸν τῶν ἀνθέων. Οὐδὲ πάντοτε εἶναι εὐκόλον εἶτε πρέπον ν' ἀποστέλληται. Διὰ τοῦ σχήματος και τῆς εὐωδίας ἡ ἀνθοδέσμη ἀποκαλύπτεται, και διερχομένη διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀκριτομύθου χορείας τῶν ὑπηρετριῶν, μακραίνεται πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν της. Διὰ νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμην δὲ γάρχει νὰ ἴναι πρόσφατος και κομψή, ἀπαιτεῖται νὰ δοθῇ ἐγκαίρως, καταλλήλως, ἄνευ προφυλάξεων ἀδεξίων, πάντοτε ὅμως διὰ πλαγίας ὁδοῦ. Ἦθελε γίνεαι δεκτὴ μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, ἐὰν

ἐπιπτον οὐρανόνθεν.

Διὰ τὰ ἐκπληροῦ τὰς δυσχερεῖς ταύτας παραγγελίας, ἡ Κ. Πρεβὼ κατεσκεύασε μικρὰ χάρτινα δοχεῖα διὰ τρίχαπτα καὶ ταινίας, βεβαίως δὲ καὶ δι' ἄνθη. Οὕτω περιεκλεισμένη ἡ ἀνθοδέσμη ἔχανε τὸ σχῆμα αὐτῆς, καὶ μετ' αὐτοῦ πᾶσαν ὑποπτον σημασίαν.

Ἐπρεπε μόνον νὰ ἐξομολογηθῇ τις εἰς τὴν Κ. Πρεβὼ, νὰ δοθῇ τὸ ὄνομα, ἡ διεύθυνσις, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁδηγίαι τινες τὰ μέγιστα ἐμπιστευτικά.

Ἀλλ' ὅμως οἱ πλείστοι τῶν πελατῶν δὲν ἐξετίθεντο παντάπασιν εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ τεχνάσματος. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, προπάντων δὲ οἱ διελθόντες τὴν μέτην ἡλικίαν τοῦ βίου των, περιωρίζοντο ἀπλῶς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀνθοδέσμης. Ἐνίοτε δὲ ἔκρυπτον αὐτὴν ἐλευθέρως εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν κόλπων των, ἢ εἰς τὸ κοῖλον τοῦ πύλου των.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας προσφιλέστατος φίλος μου καὶ ἐγὼ, εἰσῆλθομεν εἰς τὸ κατάστημα τῆς Κ. Πρεβὼ. Εἶχομεν ἀμφοτέροι τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν καὶ κατ' ὅρεξιν καὶ κατ' εὐγένειαν ἐπισκέπτεται τις πολὺ περισσότερον τὰς ἀνθοπωλίδας, παρὰ τοὺς ἀδαμαντοπώλας. Ἡμεῖθα οἰκειότατοι. Ἐζητήσαμεν παρ' αὐτῆς δύο μετρίας ἀνθοδέσμας προωρισμένας διὰ κυρίας μὲ τὰς καμελίαις, αἵτινες ἀγαπῶσι μόνον τὰ ἴα. Ἡ Κ. Πρεβὼ ἔνεκα πολλῶν καὶ σπουδαίων λόγων, τῆς λευκῆς κόμης της, τῆς ὑπερβολικῆς νεότητός μας, πρὸ πάντων δὲ ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὴν ἐξομολογήσεώς μας, ἐφέρετο πρὸς ἡμᾶς μετὰ θελκτικωτάτης οἰκειότητος. Μᾶς ἀπεκάλει φιλικῶς φαυλοβίους. Τί ὥραϊός τίτλος διὰ νέους δεκαοκταετῆς!

Ἐν ᾧ ἡ Κ. Πρεβὼ ἐξέλεγε καὶ ἐτοποθέτει τὰ ἴα μας ὁ Ἐρρίκος μηχανικῶς παρετῆρει τὰ ἐν τῷ καταστήματι. Ἡ προσοχὴ αὐτοῦ εἶχε συγκεντρωθῇ ἀπὸ τινος στιγμῆς ἐπὶ κιβώτιου μὲ χωρίσματα, ἔχοντος ἰδιόρρυθμον σχῆμα.

« Παράδοξον κιβώτιον! Εἰς τί δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ! εἶπε μετὰ μικρὰν παρατήρησιν καὶ πολλοὺς ὑπολογισμοὺς ἀναμφιβόλως.

— Περίεργε!

— Εἶμαι τρόντι περίεργος νὰ μάθω τί χρησιμεύουσι τὰ μικρὰ ταῦτα κιβώτια, τὰ τοποθετημένα τοσοῦτον συμμετρικῶς.

— Εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα κιβώτια τίθενται ἀνθοδέσμαι, τοῦτο δὲν ἔχει ἐξηγήσεις.

— Πῶς! θέτετε καὶ τὰ ἄνθη εἰς τὰ κιβώτια,

καθὼς τὰ ἐνδύματα, καθὼς τὰ ὑφάσματα; καθώς...

— Ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον τίθενται εἰς κιβώτια.

— Ἐξαίρεσει τῶν ἀνθέων!

— Καὶ τὰ ἄνθη μετὰ τῶν λοιπῶν.

— Δὲν πιστεύω τίποτε.

— Λοιπὸν ἐπανέλθετε μετὰ μίαν ὥραν.

— Τί θὰ ἴδω τότε;

— Θὰ ἴδετε βασιλικὸν ταχυδρόμον, ὅστις θὰ λάβῃ τὸ μικρὸν κιβώτιον, καὶ ἀφ' οὗ τὸ θέσῃ ἐν εἵδει διασπασίου εἰς τὸν ἵππον του, θὰ διευθυνθῇ ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Βερολίνου.

— Στέλλετε ἀνθοδέσμας μέχρι τῆς Πρωσσίας;

— Καὶ μακρότερα ἀκόμη, καὶ ὠραιότερας ἔχω διὰ τὴν Ῥωσίαν.

— Ἀλλὰ θὰ μαραίνωνται ἕως οὗ νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ.

— Αἱ ἀνθοδέσμαι μου ποτὲ δὲν μαραίνονται.

— Καὶ πῶς κατορθοῦται τὸ τοιοῦτον θαῦμα;

— Εἶναι μυστήριον.

— Φυλάξατέ το' οὐχ ἤττον εἶμαι εὐτυχῆς μαθὼν ὅτι στέλλετε ἄνθη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου.

— Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Αὖριον ἀναχωρῶ εἰς Πετροῦπολιν.

— Ἀληθινά;

— Βεβαίωτατα, καὶ ὅταν ἴδω εἰς τὰς χεῖρας Ῥωσίδος τινος ἀνθοδέσμην σας, θὰ τὴν ἀσπασθῶ ὡς μίαν προσφιλεῖ ἀνάμνησιν τῆς πατρίδος μου.

— Ἐὰν τὴν γνωρίσητε.

— Ὅπως τὰ ἑξοχα συγγράμματα εἰς ἐκάστην φράσιν φέρουσι τὸν τύπον τῶν συγγραψάντων αὐτὰ, οὕτως αἱ ἀνθοδέσμαι σας, κυρία Πρεβὼ, φέρουσι τὸν ἰδικόν σας τύπον, χωρὶς νὰ ᾔται ἀνάγκη νὰ τεθῇ τὸ ὄνομά σας.

— Ὅσα λέγετε εἶναι ἀληθῆ, πιστεύω· ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος δὲν μοι τὸ εἶπε, καὶ διὰ τὰς εὐχαριστήσας διὰ φιλοφρόνημα τόσον καλακευτικόν, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀσπασθῶ.

— Εὐχαρίστως, προσφιλεστάτη κυρία Πρεβὼ! Διῆλθον τὴν ἐπιούσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐρρίκου. Ἡμεῖθα περίλυποι ἀμφοτέροι ὁ συνεταιρὸς μου ἐπόθει τὸν Παρισιανὸν βίον, τρέφων συμπάθειάν τινα πρὸς τὴν νέαν κοινωνίαν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ ἴδῃ. Ἀλλὰ μάταιος πᾶς δισταγμός.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔλαβε σπουδαίαν διπλωματικὴν θέσιν παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Ῥωσσίας. Ἡκολούθησε λοι-

πὸν τὸν πατέρα του οὐχὶ μόνον κατὰ καθήκον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀκόλουθος εἰς τὴν Γαλλικὴν πρεσβείαν. Ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα εἰς λαμπρὸν στάδιον.

Ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἄμαξαν, ὁ Ἑρρίκος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Ἄς ἐναγκαλισθῶμεν διὰ τελευταίαν φορὰν, μὲ εἶπεν ἐν συγκινήσει· ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι οὗτος εἶναι ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός μου, ὅτι δὲν θὰ σ' ἐπανίδω πλέον.

### Β'.

#### ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΤΕΛΕΤΗ ΕΙΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΝ.

Ὁ φίλος μου Ἑρρίκος κατῴκει εἰς τὴν Πετρούπολιν πρὸ δύο ἐτῶν. Ἐν ἀρχῇ, κρίνων ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του, ἐνόμισα ὅτι προσεδίληθη ὑπὸ τῆς ποιητικῆς ἀσθενείας, ἥτις καλεῖται νοσταλγία. Πάντοτε μοὶ ἔγραφε περὶ τῆς Γαλλίας, τῶν Παρισίων, καὶ ἡμῶν ὅλων τῶν φίλων του. Ἐδανείζετο ἐκ τῆς λυρικῆς περιπαθεῖς ἐκφράσεις διὰ νὰ μᾶς παραστήσῃ τοὺς πόθους του· ὑπῆρχε ποίησις καὶ πόθος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ καλὸς μᾶς νέος διακαῶς ἐπεθύμει μίαν ἄδειαν.

Αἶφνης, ἀποτόμως πως, μετέβαλεν οὐχὶ τόνον, ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον· ἀφ' οὗ ἀποκτήσῃ τις τὸ λυρικὸν ὕφος, θὰ τὸ ἔχῃ διὰ παντός. Εἰς πᾶσαν ἔκφρασιν καὶ μάλιστα εἰς τὰς κοινοτέρας, καὶ τούτου δυνάμεθα πρόσφατα νὰ μνημονεύσωμεν παραδείγματα, τίθενται εἰς κίνησιν αἱ αἰολικαὶ χορδαί. Ὁ Ἑρρίκος ἐξηκολούθει νὰ ἀνακρούῃ τὴν χρυσὴν τοῦ Πινδάρου καὶ Ὀσσιανοῦ λύραν, ἀλλ' οἱ ἥχοι τῆς καρδίας του ἐπλεκον ἥδη ἐγκώμια πρὸς τὰς καλλονὰς τοῦ Βορρᾶ. Οὐδὲν ὠραιότερον τῶν πάγων, καὶ ἡ τῆξις αὐτῇ ἦτο τὸ ἀξιεραστότερον πρᾶγμα. Ἡ Πετρούπολις ὡς ἐκ μαγείας μετεμορφώθη εἰς θασιν. Φυσικῶς τὴν μεταβολὴν ταύτην ἀπέδωκα εἰς τινὰ νύμφην Ῥωσσίδα. Ἐζήτησα πληροφορίας ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον περὶ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν, τῶν ὁποίων τὸ πῦρ οὕτω ταχέως διέλυσε ἐνώπιόν του τοὺς τηλικούτους παγετούς. Οὐδεμία ὁμως ἀπάντησις. Ἐπέμεινα, ἡ αὐτὴ σιωπὴ· ἀδύνατον νὰ μάθω τι παρ' αὐτοῦ περὶ τῆς μαχίσσης. Ὁ Ἑρρίκος, ὡς εἶναι φανερόν, ἐγεννήθη διπλωμάτης. Ἦτο φύσει κάτοχος τῆς πολυτίμου ἐπιστήμης, ἥτις συνήθως τότε εἰσέρχεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἡ κεφαλὴ ἀρχίσῃ νὰ λευκαίνεται καὶ νὰ γυμνῶται, τῆς ἐπιστήμης τοῦ σιωπᾶν.

Κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον εἰς τῶν ἀνωτέρων ἀξιώματικῶν τοῦ κράτους, ὁ πρίγκηψ Χ. . . προσεκάλεσε τὰς ἐπισημοτέρας οἰκογενεῖς τῆς Πετρούπολεως εἰς μέγαν χορὸν, εἰς παννυχίδα. Ὁ πρίγκηψ

ἦτο χῆρος, ὑπεδέχετο δὲ τοὺς προσκεκλημένους ἡ ἀνεψία καὶ κληρονόμος του, νεῆνις εἰκοσάετις, ὠραιότατη καὶ χαριτόβρυτος, ὀνομαζομένη Ἑλένη.

Τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκηπος, ὠκοδομημένον ὅπως συνήθως εἶναι τὸ πλεῖστον τῶν Φεουδαλικῶν οἰκιῶν, κατεῖχε μετὰ τῶν παραρτημάτων του μεγάλην ἐπιφάνειαν γῆς.

Αἱ ἐπίπεδοι αἵθουσαι τοῦ ἡγοίοντο εἰς εὐρὺν κῆπον δυνάμενον νὰ συγκριθῇ κατὰ τὴν ἔκτασιν, τὴν φιλοκαλίαν τῶν διαίρέσεων, τὴν κομψότητα τοῦ σχεδίου, καὶ τὸ γραφικὸν τῶν δασοφύτων λόφων τοῦ πρὸς τὸν χειμερινὸν κῆπὸν μας, τὰ Ἡλύσια. Γλυκεῖα καὶ ζωογόνος ἀτμοσφαῖρα ἐπεκράτει, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἐφωτίζετο διὰ σφαιρῶν διαφόρων χρωμάτων, ποικιλουσῶν ἐπ' ἄπειρον δι' ἀσθενοῦς φωτὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς τεχνητῆς ταύτης Ἑδέμ. Τὸ φανταστικὸν τοῦτο λυκόφως παρίστατο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἀνάπαυσις μετὰ τὰς ζωνρὰς ἀντανανκλάσεις τῶν αἰθουσῶν. Μετὰ τὸν ἀντίχορον, πρὸ πάντων δὲ μετὰ τὸν σφοδρὸν κάματον τοῦ βάλς, ἤρχετο ἐκεῖ κατ' ἔθος ἐκάστη κυρία ἑρεϊδομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συγχωρευτοῦ της ν' ἀνταλλάβῃ βαθμηδὸν τὴν ῥωμαντικὴν γαλήνην τῆς διὰ περιπάτου βραδέως βήμασι γινομένου· συνήθεια θελκτικὴ, λογικὴ καὶ ἀβρά, ἐμπνευσις εὐημερίας ἀπομιμηθεῖσα ἐκ τῆς ἀσιατικῆς ἡδυπαθείας.

Ἀλλὰ τὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν δὲν περιωρίζοντο εἰς τὸ νὰ διατρέχωσι τὰς εὐρείας τοῦ κήπου δεινδροστοιχίας. Τινὰ μάλιστα αὐτῶν προσχώρουν καὶ μέχρι τῶν δασοφύτων λόφων τῆς ὁάσεως, διὰ νὰ εὗρυσιν εἰς τὰς κορυφὰς αὐτῶν, εἰς τὸ δροσερὸν στέγασμα τῶν ἀνθηρῶν κλάδων, σιωπὴν ἀτάραχον καὶ τὴν εὐτελεστέραν ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῆς χλόης.

Ἡ πριγκιπέσσα Ἑλένη ἐκάθητο εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν, χαριέντως καὶ εὐγενῶς ὑποδεχομένη τοὺς ξένους, παρουσιαζομένους εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ θείου της. Ἡ ἐνδυμασία της ἦτο ἀξιοπαρατήρητος ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς ἀπλότητος· ἡ ὠραία κόρη δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ἀδάμαντάς τινας ἐκ τοῦ κιβωτίου της ὅπως αὐξήσῃ διὰ λαμπροῦ κοσμήματος τὴν φυσικὴν καλλονὴν της, ἀλλὰ περιέστρεφε μόνον διὰ τῶν ἀβρῶν δακτύλων της μετὰ φιλαρέσκου εὐχαριστήσεως ἀνοδοδέρμην, μόλις ἴσῃν τὸ μέγεθος μὲ γρόνθον, ἀλλὰ πρόσφατον ὅλως, κομψοτάτην καὶ καινοφανῆ, ποικίλην κατὰ τὴν σύνθεσιν, ἐπιτετηδευμένην κατὰ τὴν ἐκλογὴν, διάφορον κατὰ τὰ χρώματα, ἀπλὴν ἐν τῇ πολυτε-

λεία της, πολυτελῇ ἐν τῇ ἀπλότῃ της, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀκριβῇ ἐν τῇ ἐντελείᾳ της, ὥστε ὅλαι αἱ κυρίαὶ ἐνόησαν, βλεπousai τὸ ἀριστούργημα τοῦτο, ὅτι ἔφερον εἰς τὰς χεῖράς των, οὐχὶ ἀνθοδέσμην, ἀλλ' ἀπλοῦν δεμάτιον ἀνθέων. Ἡ κομψὴ αὕτη ἀνθοδέσμη ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ τὸ δῶμα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Ὁ Ἑρρίκος ὑπῆγεν εἰς τὴν τελετὴν ὡς ἀνθρωπος ἔχων πεῖραν τοῦ κόσμου, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ὁ χορὸς μετεβαίνειν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἐθιμοταξίας εἰς τὴν ζωὴν. Συνωδεύετο δὲ ὑπὸ πολλῶν, νέων προσκεκολλημένων ὡς αὐτὸς, εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀποκτήσει ταχέως φίλους.

Μόλις προσέκλινεν εὐλαβῶς ἐνώπιον τῆς πριγκιπέσσης, καὶ ἀνεφώνησε μὲ ἀφελῇ ἔκφρασιν χαρᾶς,

Ἄ, κυρία! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ χαιρετήσω ἐν τῇ ὠραίᾳ ἀνθοδέσμῃ σας ἀνάμνησιν προσφιλεῖς τῆς πατρίδος μου!

— Καὶ πόθεν ἐνόησατε, ὅτι εἶναι ἐκ τῆς πατρίδος σας; ἠρώτησεν ἡ πριγκιπέσσα, μειδιῶσα μετὰ χάριτος. Τὰ ἄνθη τῆς γῆς, ὡς καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, ὁμοιάζουν πανταχοῦ.

— Τὰ ἄνθη, ναι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ αἱ ἀνθοδέσμαι. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε, ὅτι ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη ἔρχεται ἐκ Γαλλίας, ἐκ Παρισίων, ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἐγένετο δὲ ὑπὸ τῆς κυρίας Πρεβῶ.

— Εἶναι ἀληθές; ἀλλὰ πῶς τὸ ἐμάθετε;

— Ἄ! πόσον ἤμην βέβαιος!

— Ναι, ἔλαβον τὴν ἰδιοτροπίαν, τὸ ὁμολογῶ, νὰ ἴδω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ νὰ κρατήσω εἰς τὰς χεῖράς μου ἀνθοδέσμην τῆς περιφήμου ἀνθωπώλιδος. Ἀλλ' ἐτήρησα μυσικὴν τὴν φαντασιοπληξίαν μου αὐτήν. Σεῖς λοιπὸν πῶς τὸ ἐμαντεύσατε;

— Δύναμαι νὰ ἀναγνωρίσω τὰς ἀνθοδέσμας τῆς κυρίας Πρεβῶ μεταξὺ χιλίων ἄλλων.

— Ἐκ ποίων σημείων;

— Ἐκ τῶν αὐτῶν σημείων, ἐξ ὧν δύναμαι νὰ διακρίνω ἓνα στίχον τοῦ Βίκτορος Οὐγῶ, ἡ μίαν φράσιν τοῦ Θεοφίλου Γοτιέ. Γνωρίζω τὴν ἀνθοδέσμην ἐκ τοῦ ὕφους της.

— Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ δὲν εἶναι βλασφημία νὰ ἐφαρμόζητε τὴν λέξιν ὕφος εἰς τὴν κατασκευὴν μιᾶς ἀνθοδέσμης;

— Οὐδόλως κυρία. Ὁ δεῖνα σανδαλοποιὸς ἐκτυποῖ τὴν σφραγίδά του, τὸ αἶσθημα τῆς προσωποκότητός του, τὸ ὕφος τοῦ τέλους ἐπὶ τῶν σανδα-

λίων τὰ ὁποῖα κατασκευάζει. Τὸ ὕφος εἶναι σπᾶνιον δώρημα, ἀλλ' ὅταν τις τὸ ἔχη, τὸ ἐφαρμόζει εἰς πᾶν πρᾶγμα, εἰς τὰ ἄνθη, ὡσάυτως δὲ καὶ εἰς τὸν καλλωπισμὸν, καὶ τούτου παραδείγμα προσφεύστατον παρέχει ὁ ὑμέτερος. Ρίψατε τὰ βλέμματα γύρω σας, κυρία, καὶ παρατηρήσατε, ἂν ὁμοιάζῃ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ναι, κυρία, ἐνδύσθε ὅχι μόνον μὲ μεγάλην χάριν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὕφος ἀκόμη.

— Θεὸς φυλάξοι νὰ σὰς ἀντικρούσω! εἶπεν εὐθύμως. Θέλετε μὲ καταπείσει ἐντελῶς, προσέθηκε μετὰ τῆς αὐτῆς φαιδρότητος, εἰς τὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον θὰ κάμωμεν ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τὸν ἀντίχορον.

— Ἄ! κυρία, ὁποῖα εὐμένεια πρὸς ἐμέ! Ὁ ἀντίχορος αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ πρῶτος;

— Ἐὰν τὸ θέλετε καὶ σεῖς, θὰ ᾔηναι ὁ τελευταῖος ἐξ ἐναντίας.

— Ὁ τελευταῖος;

— Δηλαδή ὁ ἀμέσως προηγούμενος τοῦ δειπνοῦ. Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἡ διακοπὴ παρατείνεται περισσότερον.

— Πόσον σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τὰς ἀγαθὰς ταύτας προθέσεις σας!

Ἡ πριγκιπέσσα ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ διάφορα εἶδη τοῦ χοροῦ. Ὁ Ἑρρίκος εὗρισκε τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦν· ἀλλ' ὅταν τὴν ἔβλεπεν, ὅπερ συνέβαινε συνήθως, διευθυνομένην πρὸς τὸν κῆπον μετὰ κυρίου τινός, ἡ καρδίᾳ του ἐτήκετο ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας.

— « Ἀφ' οὗ μὲ ὑπεσχέθη τὸν περίπατον αὐτὸν ἐξαιρετικῶς, διατί πράττει τὸ αὐτὸ πρὸς ὅλους; » ἐσκέπτετο μετὰ δυσαρεσκείας.

(ἔπεται συνέχεια)

## ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῳ ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. (α)

Καθ' ἐκάστην γίνεται ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη ἐνὸς ἐγχειριδίου διὰ τοὺς μυθιστοριογράφους, ἀφοῦ ἡ κλίσις πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας ἀνε-

(α) Ἡ κατὰ τῶν γραφόντων μυθιστορήματα σατύρα αὕτη ἐγράφη τὸ πρῶτον ἰσπανιστὶ, μετεφράσθη ὁ ἀκολούθως καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν, ἐξ ἧς μεταφέρομεν αὐτὴν εἰς τὸ ἡμέτερον ἰδιῶμα. Ἡ σατύρα αὕτη, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἶναι γεγραμμένη μετὰ πολλοῦ ἁλατος καὶ εἶναι μικρὸν δείγμα τοῦ ἰσπανικοῦ holmour. Ὡς ἐκ τούτου ἡ καταχώρισις αὐτῆς ἐν τῇ Χρυσάλλιδι δὲν ἀποβαίνει, νομιζόμεν, ὅλως περιττὴ, καὶ τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον δεικνύει συνάμα καὶ τοὺς φιλολογικοὺς σκοπεύους ἀπὸ τῶν ὁποίων ὀφείλουσι ν' ἀπομακρύνωνται οἱ ἀποδύομενοι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πεζογραφίας.